

nødsaget til at fremdrage her. Jeg haaber at kunne fremdrage det med saa meget mere Nytte, som et Medlem i den nuværende Regering, den ærede Finansminister, i sin Tid har rejst dette Spørgsmaal her i Salen. Og det tror jeg, vi skyldte ham Tak for. Som en Indledning til de Bemærkninger, jeg har at gøre, skal jeg fremdrage, hvad det daværende Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, den nuværende Finansminister, i Samlingen 1881—82 udtalte under Finanslovens 1ste Behandling; han sagde: „Imedens jeg nævner det kgl. Teater, vilde jeg gerne tillade mig at henvende Opmærksomheden paa det ønskelige i, at der kunde gøres noget for at standse det ganske sikkert alt for meget overhaandtagende Billetsjoveri. Der er med Føje blevet klaget over, at dette har taget stærkt Opsving, og at det i Stedet for at modarbejdes snarere begunstiges fra Teatrets Side“. Det er vistnok der, „at Humlen er; sagde Per Brask“, som Ordsproget siger, idet Teatret paa forskellig Maade holder til med Billetsjoveriet. Og afdøde Teaterchef, Kammerherre Fallesen, var vistnok en af dem, der have holdt til med dette Uvæsen i sin Administration. Og hvad har det desuagtet hjulpet? Underskuddet er dog stadig blevet større og større. Det ærede Medlem fortsætter saa og siger: „At træffe Foranstaltninger, hvorved Billetsjoveriet helt kan bringes til at ophøre, er maaske vanskeligt, men jeg tror dog, at Opgaven burde være den at søge at opnaa, at den Fordel, som nu gaar i Lommen paa disse Mellemænd, kunde gaa ind i Teatrets Kasse“. Jeg har nu fremdraget denne Sag i Haab om, at der kunde blive gjort noget alvorligt paa dette Omraade, og jeg haaber det saa meget mere, som det er et Medlem af den nuværende Regering, der i sin Tid har fremdraget den, hvad jeg tror, vi skyldte ham Tak for.

Men nu er det gaaet saa vidt med denne Sag her i Staden, at naar hæderlige Folk komme til det kongelige Teater og ville købe en Billet, ere de udsatte for at ende oppe for Kriminal- og Politiretten, og det er dog for haardt. Jeg skal meddele, hvad der passerede for faa Dage siden ved det kongelige Teater, og jeg indestaar for alle denne Fremstillings Enkelt-

heder. Som bekendt aabnes Salget til almindelig Pris Kl. 12 Middag, og for nogle faa Dage siden mødte en Mand ved den Tid oppe paa Teatret og vilde købe en Billet. Denne Mand blev stukken ind i Rækkerne af dem, der stod i Kø uden for Billetkontoret — de staa jo der fire og fire i hver Række — og han kom til at staa i anden Række. Da nu Klokken manglede et Minut eller saa i 12, saa denne Mand, at den unge Knægt, som stod først i første Række, traadte ud, og at en af de bekendte Billetsjovere traadte ind. Den af mig først nævnte Mand kaldte saa paa et af de Teaterbude; der staa for at passe paa, at alt gaar ordentligt til, og sagde til ham, at der var en Mand, der var traadt ind som allerførste Mand: „Kan det ogsaa lade sig gøre“, spurgte han. „Ja“, sagde vedkommende Teaterbud, „det kan godt lade sig gøre, thi der traadte en Mand ud“. „Naa“, siger saa den paagældende, „det er altsaa Meningen, at Billetsjoverne kan træde ind før andre Mennesker og derved komme først og opkøbe saa mange Billetter, de ønske“. Ingen svarede noget dertil. Da saa Døren aabnedes, gik vedkommende Billetsjover hen og optog fuldstændig et af Billethullerne. Han havde en hel Mængde Tikronesedler og fik en hel Mængde Billetter. Stykket, der gik, var et af dem, som det almindelige jævne Publikum gerne vil se. Derfor var det naturligvis om at gøre at gaa derhen og gøre Forretning. Den paagældende Mand traadte saa ud af Rækken og gik hen til det Hul, hvor Billetsjoveren stod, men saa sagde det andet Teaterbud: „det maa De ikke, det er ikke Deres Tur“. Dertil svarede saa Manden, at han havde Lyst til at se, hvad der passerede, om der virkelig kunde komme en Mand og opkøbe en hel Mængde Billetter. Ja, det var der ikke noget at sige til. Billetsjoveren vender sig om og siger: „De skal nok høre fra mig“. Da saa Manden kom ud, gik han hen til vedkommende Billetsjover. Disse Folk opholdte sig jo paa Trappen, ja drive deres Uvæsen helt ind i selve Teatret, hvad vel nok hvert eneste Medlem af dette Ting selv vil have set. Manden siger saa til Billetsjoveren: „De har villet finde mig, jeg hedder saadan og saadan, og min Adresse er det og det.“ Nogle Dage efter